

Sygn. akt V CNP 6/15

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc (przewodniczący)

SSN Antoni Górski

SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko J.G.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 5 listopada 2015 r.,

skargi J. G. o stwierdzenie niezgodności

z prawem części prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 17 kwietnia 2014 r.,

oddala skargę.

UZASADNIENIE

Sąd pierwszej instancji w pkt 1 sentencji wyroku z dnia 30 października 2013 r. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 76.264 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 stycznia 2012 r.

Uwzględniając apelację pozwanego Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2014 r. zmienił zaskarżony wyrok w pkt 1 w ten sposób, że zasądzoną nim kwotę obniżył do 38.132 zł, w pozostałym zaś zakresie powództwo oddalił.

Wnioskiem z dnia 24 lipca 2014 r. powódka wniosła o uzupełnienie (sprostowanie) lub wykładnię tej części wyroku, zarzucając, że Sąd odwoławczy nie wypowiedział się w wyroku reformatoryjnym co do odsetek.

W dniu 12 sierpnia 2014 r. profesjonalny pełnomocnik powódki wniósł o wykładnię wyroku Sądu Apelacyjnego w zakresie wskazania, czy wyrok ten utrzymuje w mocy orzeczenie zasądzające odsetki, czy też oddała powództwo w zakresie odsetek ustawowych.

Postanowieniem z dnia 1 września 2014 r. Sąd Apelacyjny dokonał wykładni swego wyroku z dnia 17 kwietnia 2014 r. w punkcie 1 lit. a) sentencji, stwierdzając, że rozstrzygnięcie w tym punkcie odnosi się jedynie do należności głównej, nie dotyczy natomiast odsetek ustawowych, „... które – jak orzekł w swym wyroku Sąd Okręgowy – należne są od tej kwoty ...”.

Pozwany zaskarżył w części, tj. w pkt 1 lit. a) sentencji, wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 17 kwietnia 2014 r., w brzmieniu ustalonym postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 1 września 2014 r. o dokonaniu wykładni, tj. w zakresie zasądzającym od pozwanego odsetki ustawowe od dnia 17 stycznia 2012 r.

Skarżący zarzucił naruszenie art. 352 k.p.c. w zw. z art. 325, 332, 365 § 1 i art. 366 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez uzupełnienie prawomocnego wyroku o merytoryczne rozstrzygnięcie o należnych powódce odsetkach ustawowych, dokonane w trybie wykładni wyroku, pomimo, że treść wyroku przed dokonaniem wykładni nie budziła żadnych wątpliwości. Skarżący twierdzi, że przed

dokonaniem wykładni wyroku roszczenie o odsetki zostało oddalone, zaś wskutek dokonania wykładni Sąd odwoławczy uznał, że roszczenie to zostało uwzględnione na rzecz powódki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Według art. 352 k.c., sąd, który wydał wyrok, rozstrzyga postanowieniem wątpliwości co do jego treści.

Postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 1 września 2014 r. (k. 306), mimo mogących się *prima facie* nasuwać na jego tle odmiennych wniosków, nie zapadło z naruszeniem wymagania art. 352 k.p.c. nakazującego dokonanie wykładni przez sąd, który wydał wyrok. Jak wiadomo, Sąd Apelacyjny w postanowieniu tym zaznaczył, że dokonał wykładni wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 17 kwietnia 2014 r., jednakże ze względu na to, że Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu apelacji pozwanego tymże wyrokiem reformatoryjnym z dnia 17 kwietnia 2014 r. uwzględnił w części jego apelację, przedmiotem wykładni Sądu Apelacyjnego był w istocie ten wyrok oraz wyrok Sądu I instancji. Innymi słowy, Sąd Apelacyjny w postanowieniu z dnia 1 września 2014 r. wyjaśnił jak rozumiał swój wyrok reformatoryjny, z uwzględnieniem wyroku Sądu Okręgowego z dnia 30 października 2013 r., w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego odsetek. Tylko w ten sposób Sąd Apelacyjny mógł dokonać we wspomnianym zakresie wykładni swego wyroku ograniczającego się do uwzględnienia w części apelacji pozwanego przez obniżenie zasądzonej kwoty i oddalenie powództwa w pozostałym zakresie.

Wyrażony w zażaleniu pogląd, że wykładnia orzeczenia, podobnie jak sprostowanie orzeczenia, nie może prowadzić do nowego rozstrzygnięcia ani uzupełnienia poprzedniego rozstrzygnięcia, jest niewątpliwie trafny (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 25 marca 1968 r., II PZ 21/68, niepubl., 30 kwietnia 1970 r., II CZ 31/70, niepubl., 10 października 1978 r., IV CR 144/78, niepubl., 3 lipca 2003 r., I CZ 17/03, niepubl.). Nie można jednak zgodzić się ze skarżącym, że postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 1 września 2014 r. stanowiło niedopuszczalną w świetle art. 352 k.p.c. merytoryczną zmianę wyroku Sądu Okręgowego z dnia 30 października 2013 r. co do istoty sprawy i tym samym

uzasadniało uwzględnienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku.

Treść postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 1 września 2014 r. mieści się w dopuszczalnych granicach orzeczenia w przedmiocie wykładni wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2003 r., I CZ 17/03; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2012 r., III CZ 5/12). Sąd Apelacyjny odwołując się do stanowiska zajmowanego przez skład orzekający podczas rozpoznawania apelacji wyjaśnił i usunął wątpliwość traktowaną jako przeszkodę w wykonaniu rozstrzygnięcia w zakresie dotyczącym ustawowych odsetek.

Dokonanej wykładni zaskarżonego rozpatrywaną obecnie skargą wyroku reformatoryjnego Sądu Apelacyjnego nie sprzeciwia się także jego uzasadnienie, w którym brak jest jakiegokolwiek argumentu, by Sąd ten oddalając powództwo w pozostałym zakresie objął tym rozstrzygnięciem także oddalenie roszczenia powódki o zasądzenie odsetek ustawowych.

Argumentem sprzeciwiającym się uwzględnieniu rozpoznawanej skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest to, że „niezgodność z prawem” ma znaczenie autonomiczne i odnosi się do takich tylko orzeczeń, które są niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo zostały wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub oczywiście niewłaściwego zastosowania prawa (postanowienie SN z dnia 16 czerwca 2015 r., IV CNP 72/14). Takiego charakteru nie ma wyrok Sądu Apelacyjnego w części zaskarżonej skargą, z uwzględnieniem dokonanej w tej części jego wykładni.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy oddalił skargę na podstawie art. 424¹¹ § 1 k.p.c.

eb